

sosialurin

telf. 147 20. 11820
box 76, 3800 Tórshavn

Útgevandi: p/f sosialurin
Fyrirtaks-
og blaðstjóri: Tórfinn Smith (ábyrgd)
Bládmenn: Høgni Djurhuus
Jóhann Mortensen
Jan Müller
Lýsingar: Árni Joensen
Uppseting: Sosialurin
Prent: Dimmalætting

Avleiðing er aðalmálið

TAD var ein tungur og mátt-loysiskendur lestur at hoyra sambandsløgmannin frambæra boðskap sín um politisku kósina hjá borgarligu landsstýrissamgonguni.

HAR var ikki stórt annað at væntað, hesa samgongubjórðingina hava føroyingar ringar royndir av frá árunum 1950–58.

EIN hevði tó hildið, at hin rami mátt-loysis- og viljaloyssblásturin, ið eyðkendi lögmannsrøðuna, ikki beinleiðis slapp at fáa yvirtakið, soleiðis sum hinir báðir nulingarnir í samgonguni annars plaga at erpa sær av.

AT SIGA fyrri Føroya fólki, sum stórstu hendingar í søguni, at síðurin at halda lögmannsrøðu var íbirtur av Kr. Djurhuus, at lögmannsrøðan í ár var styrti enn árin frammanundan, at hetta var fyrsta lögmannsrøðan síðan seinasta lögtingsval, at ein illa kann loysa trupuleikarnar ein ikki kennir, at tað harnar lögmann, at samfelagið ikki er ført fyrri at útvega íbúgvunum í landinum dagligt starv. Hetta sigur bert tann, sum ikki hevur nakað sum helst uppá hjarta.

HETTA var tað sama sum at geva upp uppá forhold. Annað var ikki væntandi.

OG síðan kom dómadagslesturin við sínum hóttanum um at nú skal leggjast hald á tað syndri, sum vanligt fólk hevur av peningi, men kraftarmikið var undirstrikað, at skattin hjá miljóningnum skal ikki røstast við.

TÁTURNAR VÓRU EISINI HAR, suksursetar, ófatuliga luftkastellkendar við propellum í ymsum støddum.

VÍST liva vit í einari umbroytingartíð. Einki nýtt, ikki eitt orð um framtíðarloysnir av hesum. Bert grenj og gremjan um uttanlandaskuld. Ikki eitt orð um, at tað var við lántøkum, vit hava bygt upp, alt samalt, sum er útbygt í landi okkara.

Hin ótømiligi septikktingin

Uttan mun til, hvat ein hugsar um nýstovnaða Sjómannafelagið, teirra skipanarhátt og atgerðir, so hevur hetta felag fingið »journalistiska» stigið í Dagblaðnum avdúkað uppáttur meir. Tað er at siga, um tað er møgult yvirhøvar at »avdúka» ein spillnaknan journalistikk, tá vit í hesum føri helst neyvan kunnu tosa um journalistikk yvirhøvar. Vandi er helst fyrri at verða stevndur av alheimsjournalistafeløgum fyrri ærumeiðing, um »skrivning» »Dagblaðsins» verður samsett við »journalistiskan» standard »yvirhøvar.

Og barnaverndin hevði helst stevnt okkum fyrri nakað tað sama, um vit nevndu skrivningina »barnsliga». Vit hava jú havt barnar, og synd hevði tað verið at stungið børnini í bakið so stutt aftaná við at sammata lyndi teirra við svertuna á »Dagblaðnum».

Til ein pallborðsfund hjá Sjómannafelagnum og Fiskimannafelagnum var »Dagblaðið» møtt væl mannað. Og tað hava teir loyvi til, bert skilji eg ikki at teir tora, tá teir í sínum paranoia martyrjum eru kringsettir av Skrivarastovu, Reyða l. mai, Oygjafaramonnum, Kommunistiskum Útisetum, Reyða kórnum, rabiatium javnaðarmonnum og vargum úr Tjóðveldisflokknum.

Og ikki bert hetta: Sjálvst limir í »jazzfelagnum» vóru til staðar! Var ongin limur í Keyppssamtøkuni ella Havnar Bóltfelag ella felagnum »Byrsumúli»?- Grima, ið eftir »Dagblaðnum» telur 2 limir, hevði »valt umboð» við á fundin.

Har skuldi sostatt verið væl borðreitt við ofrum

fyrri hugdjørvu mentaðu journalistar okkara. Og á tveimum síðum í »Dagblaðnum» kann Føroya fólk síðani skoða hetta journalistiska meistara-verkið sum fekt burtur úr hesum góða fundi. Fekk fáur annar nakað veruligt burtur úr honum, so var øðrvísi við »Dagblaðnum».

Ti hetta blað er minni áhugað í tí, sum fundurin snúði seg um. Bládmenn vóru klárir við penninum hvørja ferð, onkur pilkaði nös ella hevði útsjónina móti sær (eftir máttistavi »Dagblaðsins»). Eyknevnini tróta ikki. Og tók onkur orðið, so leggur journalisturin dent á, um viðkomandi streyk sær um hokuna, og annars sá út sum »Dovragubbi», »hardmæltur baldrian», ella enn tá »Yvirvaksin Ullagdur», sum »fesar eftir lið sum krabba-gágga» eins og eitt »bolandi ulpuskin».

Onkur man vera øvundsjúk inn á hesi fólk, sum hava tann heiður at verða ummæld í »Dagblaðnum» fyrri teirra útsjón og eventuellar ósekar keipur. Tað er so við og við farið at vera ein æra at vera spiltur út í »Dagblaðnum».

Tosað og skrivað hevur viðhvert verið um fyrbrigðið »happing», á enskum »mobbing», tvs. tá børn velja sær eitt lætt offur til at happa, fara illa við og niðurbróta sálarliga fyrri sjálvi at kenna seg »sterka». Men tey, sum millum ár og dag vera happað av »Dagblaðnum» — munnu tey ikki so við og við vera farin at gjøgnumskoða, at tá journalistikkurin ikki hevur annað at bjóða enn útsjón hjá fólki, tá er »happarin» avdúkaður sum tann veiki, ið ikki veit annað til ráða at taka.

Hoyr Harrans orð

Í Lukasar evangelium 16. kap., versini 19–31, lesa vit um ríka mannin og Lasarus, og má man siga, at tað var nógv, sum skilti teir her í livinum, men ein nógv stórri skilnaður eftir deyðan, men tá var umvent. Hvat var tað, sum kundi gera hjarta so hart á ríka manninum? Hann hevði mat, húsrúm og pengar nokk til at hjálpa.

Men hann lata Lasarus liggja har sjúkan go svangan.

Hetta skal minna okkum um, at ævinleikin hjá okkum menniskjum verður avgjórður her í livinum av okkum sjálvum. Tað er alt gjørt sum gerast kann fyrri at vit kunnu verða frelst, so at vit kunnu velja tann góða ella ringa lutin her í livinum.

Vit mugu eisini minnast til, at oll eru bróður ella systrar okkara her í livinum og at vit eiga at bota Jesu frelsu fyrri teimum og tú ella vit verða vælsignaði fyrri trúskapin móti evangeliinum.

Jesus er tann einasta sum kann geva okkum eitt reint hjarta til at tæna okkara arbeiði við. So kann man spyrja, hvør kann verða frelstur. Trúgv á Harran Jesus og tú skalt verða frelstur — ella: Tann sum hoyrir Harrans orð og ger eftir tí. Hetta tykist torført í menniskjans eygum, men um vit taka Jesus uppá orðið og trúgva tí fullgjorda verki á Golgata, sum hann fullgjóði fyrri teg og meg.

Biblian sigur:

Koma hvør má gleði og friður eru at fá.

Sessur er goymdur við brúðleypsborð, ongin er gloymdur, livsæla orð.

Hoyr tað og trúgv tí, eftir tí ger, vend um og frelstur verður.

T. H.

Og tað kunnu vit vera takksom fyrri. At »Dagblaðið» í sínum septikangajournalistikki opið sýnir fyrri almenninginum, at teir duga altso ikki til annað ella meira.

At enda eina litla viðmerking til skrivningina um, at onkur limur í Sjómannafelagnum hevur verið til skips »við babba», og at onkur úr Keyppmannahavn kemur »heim at vitja sparikassabokur». Er slikt meiri ómoralskt enn at dusa sær í ikki arbeidsskaptum rikidomi, sum stavar frá agenturum sum arvað eru frá »babba» í samfelagnum? Í

slikum fitilendi skapast meiri slýggjutt istur enn í onkrari sparikassabok ella umboð á Hólmi.

Og hvussu ber tað til, at tað almenna í einstøkum føri letur væl meira til menn, sum dusa sær í t. d. Edinburgh ella Bristol, við tí fyrri eyga at vinna sær akademiskt fitilendi og 4–5 almenn stov — enn til onnur vanlig lesandi, ið ikki koma úr agentastættini?

Livst so spyrst. Annars, vend tær 360°, so »Dagblaðið» kann siggja teg.

Undirvaksin geldseyður

SAMBANDSKEND lögmannsrøða, ikki so mikið sum ein evarskalít glotti av framskygni. Jú landsstýrið vildi veita størst møgulan stuðul til mentan. Sanniliga stórfringið, niður-skurðir so tað munaði er veruleikin.

AVREIÐING av tí, sum týðning hevur fyrri framtíðarvøkstur samfelagsing. Tað hevur landsstýrissamgongan evnað eftir einans hálvum ári. Yvirhøvar ongan framburð um tað skal verða við samfelagsins ábyrgd ella meðábyrgd. So heldur líða strá-deyðan. Tað sum kann bera seg skal sjálvsagt avreiðast til vinir og kenningar. Hetta er bo »garligur politikkur við lít.

